

Тетяна Добко

Непрохане кохання

Тетяна Добко

*Непрохане
кохання*

Лірика

Київ
Видавництво імені Олени Теліги
1999

ББК 84.4УКР6
Д55

Добко Тетяна

Д55 Непрохане кохання: Лірика / Передмова
О. Рог.— К.: Видавництво імені Олени Теліги,
1999.— 88 с.
ISBN 966-7601-08-0

Читач поетичної збірки полине у вир емоцій і переживань сучасної жінки. Основні мотиви ліричної добірки — кохання і вірність, пристрасті і розчарування, життєві проблеми, моральні цінності.

ББК 84.4УКР6

*Авторка вдячна сім'ї та друзям
за підтримку у виданні цієї книги*

ISBN 966-7601-08-0

© Добко Тетяна, 1999

Тетяна Добко. Непрохане кохання. - Київ, 1999 ©

Передмова

Чим вищий рівень внутрішньої культури, тим більше прагнення зрозуміти і виразити себе у мистецтві. І не важливо, які вірші — римовані чи білі, і не суттєво, якою мовою. Головне — про що.

Героїні ліричних творів Тетяни Добко різні: ділові жінки та прості селянки, покинуті і ті, які йдуть самі; шалено кохаючи і зневірені у любові; ті, які самі творять свою долю, і ті, які покійно дозволяють прив'язати себе до стовпа мук та страждань. Але за кожним образом то непевно, то очевидно проглядається головна героїня — сама поетеса — щира, закохана у життя і цінуюча кожен його мить.

Вона пише лише тоді, коли не може не писати. Зустрічі-прощання, пристрасті-розчарування, колізії сучасного життя... — жінка переповнена емоціями та почуттями. Вона може знести все, змиритися з усім, тільки не з відсутністю кохання та мрії... Кажуть, любов одна, тільки об'єкти різні. І залежно від них жінка то сором'язливо стримана, то охоплена полум'ям пристрастей. А втім, у Тетяни Добко на це власна думка.

Олена Рог

КОХАНОМУ

*Коли нудьга у серце стука,
Коли тебе нема
І зігріва лиш музи мука,
— Що я роблю?
Пишу я вірші.
— Які?
Лише тобі.*

ДІЛОВА ЖІНКА

Про неї кажуть, що вона така:
Сучасна, модна і спортивна,
А ще рішуча й дійова,
Ну, словом, — ділова.
Із іномарок — в літаки,
Як в водоспад стрімкий пірнає,
В дороги нелегкі сміливо вирушає,
Там бізнесу думки й чужі країни
До долі щільно прилягають...

За допомогою мізків, зв'язків,
Недоспаних ночей, куп долярів,
Стомлених очей і СОТових дзвінків
Проблеми всі владнає й вирішить,
Від всіх незгод й життєвих непогод
Сама себе зуміє захистити і виручить,
І владним поглядом орду «крутих ділків»
(Вчорашніх комсомольських ватажків),—
Примусить все зробити,
Щоб більше грошей заробити...

Здається, що у неї
Душа і серце не болить...
Але пильніше придивись, —
В її очах — журба,
Вона нещасна, бо самотня

Й сама не може
Знять з себе ярма.

Хотілося б їй бути слабкою,
Свої турботи на когось перекласти,
Щоб звідати, як кожна жінка,
Звичайного й простого щастя...,
Але нема ЙОГО такого,
Надійного і вольового,
Нема до кого прихилитися,
Тому і змушена бути діловою, —
Щоб вижити — треба «крутитися».

1995

* * *

Я — просто селянка,
Я — жінка,
Звичайна й проста українка,
Я — жінка, яка може тужити,
Я — жінка, яка вміє прощати,
Я — жінка, яка хоче кохати,
Хоче жити,
А не існувати...

* * *

Коли тебе побачила,
То раптом зрозуміла,
Ти — той, про кого марила
І так давно хотіла.
О Боже, ти — мій поклик,
Мій незворотний шлях...,
Чому ж так дихать важко
І незнайомий страх...,
Невже це ти — мій лицар?!
О, як п'янить бузок...
А серце вже тріпоче,
Спіймавшись на гачок.

ВЕСНЯНА ПІСНЯ

Можливо, ти не той,
Хто був в моїх думках,
Можливо, ти не той,
Про кого марила у снах...
Чому ж моє серце
До тебе так лине,
Чому у душі
Ожива хуртовина?
Ніколи не знаєш,
Кого світлим ранком згадаєш.
Ніколи, ніколи не знаєш,
Кого покохаєш.
Лиш тепер я співаю,
І, неначе весна, розквітаю,
І тепер, і тепер я скажу,
Що без тебе і дня не живу.

* * *

Я п'яна від кохання,
Від згуби і бажання,
Від вуст палких й жаданих,
Неначе від вина, я п'яна.

* * *

Покохала тебе до нестями,
Скуштувала любові сповна,
І тому, мабуть, дійсністю стала
Незбагненна уявна весна.

* * *

Повір, не варто ревнувати,
У ревнощах втрачають почуття,
Послухай, час прийшов кохати,
І він летить, а з ним життя.

* * *

Не питай мене, що було,
Кого цілувала і де бувала.
Так, дійсно, всяке бувало:
Обійми, зустрічі, прощання...
Та було то не кохання,
А на тебе лиш чекання.

* * *

Думати про тебе,
Вдивлятися у твій погляд,
Вслухатися у твій подих,
Відчувати твій дотик,
Насолоджуватися твоєю присутністю...
Чи може бути щось краще?..

НЕПРОХАНЕ КОХАННЯ

Ти був одружений,
І я вже не сама,
Але так сталося —
Прийшла весна
І світ тобою
Весь заповонила,
Навіщо, навіщо
Я тебе зустріла.

Кохання, коханець — коханка,
Ти мій, я — твоя жаданка,
Лиш Місяць зійде, я — біглянка,
Ти мій, я — твоя коханка.
Лиш Місяць зійде — я з тобою,
І нас не розлити водою.

Казала мені якось ненька:
«Не буде вам дорога рівненька,
Не можна чужого красти,
Покинь, не шукай ти з ним щастя».

Вдома на тебе дружина чекає,
Мене чоловік до дверей проводить,
Набридло обом нам брехати,
Ховаючись, набридло кохати.

Хай діти твої завтра лають,
Хай люди лихі проклинають,
Не можу інакшою бути,
Не можу тебе я забути.

Весь день наші долі блукають,
Де вихід з туману — шукають,
На всіх перехрестях питають:
Невже за кохання карають?

* * *

Я можу бути різною:
То ніжною, то грізною,
То доброю, то злою,
Сміливою і боязкою.
Буваю осінню, весною,
Веселою, сумною...
Буваю праведною,
Буваю грішною...
Тільки з тобою
Я завжди однакова:
Щаслива, радісна
І не заплакана.

* * *

Дуже хочу тебе кохати,
Дуже хочу тебе цілувати!
Соромливість нудну ніч хова,
Непотрібні ніякі слова.

Та нестримна жага з п'ятьми вирина,
Теплим вітром бажання обох обійма...
Ніжні хвилі несуть у солодкий полон,
В чарівний, незнайомий, оманливий сон...
І здається, що все навкруги пламеніє,
І здається, що світ шаленіє і мліє.
Вир кохання стрімкий нас з тобою кружляє...
Боже милий, чому все так швидко минає?
Насолоди роса на світанку вмирає,
Може, нас назавжди вона тихо з'єднає...

ОСІННІЙ МОТИВ

Дивним смутком холодним
Осінь землю вкриває,
І, здається, зі мною
Вона розмовляє.
Вже пожовкла трава,
Все навкруг відцвітає,
Відлітають птахи,
І надія згасає.
Ніжний подих серпанку
Потихеньку зітхає:
Кохання без болю
Також не буває.

* * *

Згряя птахів над містом кружляла,
У вирій далекий вона відлігала...
Одненька пташинка летить не хотіла,
Бо справжнє кохання вона тут зустріла.
Та в друга її розбите чоло,
І вітер лихий зламав сизе крило.
«Залишуся з ним, — сказала вона, —
Бо з ним вічним раєм здається й труна».

* * *

Осінній дощ змива надії марний сон,
З собою він несе терпких думок полон,
З собою він несе лиш тугу запашну,
Шепоче: схаменись, усе минає,
Повір, душі весна потроху відцвітає...
Вогонь, що вас з'єднав, вже більше не горить —
Насправді то була щаслива дивна мить.

ЗАБОРОНЕНА ЖІНКА

(на згадку про відомий телесеріал)

Зупинивсь твій потяг при дорозі,
Нам зустрітись випадково довелося,
Прочиталося в очах все, що мріялося,
Усе щастя, яке нам не вдалося.
Попросив водиці ти напитися,
Треба ж було тому горщику розбитися.
І хоча мене також кохаєш,
І хоча ти стоп-крани зриваєш,
Поїзд йде, він все швидше рушає,
Він прямує туди, де лиш хмари.
Не пройшли по душі щастя чари,
То була лиш миттєва зупинка,
Я — твоя назавжди заборонена жінка.

* * *

Він мене обіймає —
Я думаю про тебе,
Він мене цілує —
Я мрію про тебе,
Він мене пестить —
А я уявляю, що ти,
Він мене благає —
А я хочу тільки тебе,
Він мене кохає —
Та я належу тобі...
Чому ти тільки марево
І приходиш лише у сні?

* * *

Мій лицарю,
Прошу, прийди,
Прийди і захисти
Мене — від мене,
Весь сум
З лица зітри,
З вікна душі
Змий тугу і печаль
Й візьми мене з собою
В чарівний дивний край.

* * *

Вітер в обличчя —
Можна іти,
Вітер сильніше —
Мушиш іти,
Вітер буяє —
Однак я іду,
Вітер не знає —
До тебе я йду,
Йду, бо кохаю
І вірю — прийду.

* * *

Він так хотів, щоб я пішла, —
Бринить розтрощена душа,
Бринить, усе волає:
Тебе він більше не кохає,
Ти не приходь, він тільки грає
І тільки тішиться
Та з слів твоїх сміється...
Чому ж моє серденько
Досі б'ється?..

* * *

Не могу я примусити,
Щоб ти мене кохав
Й ворожі перешкоди
На всіх шляхах здолав,
Щоб сильною рукою
Назавжди захистив
Від болю і розбою,
Від всіх нещасть і злив,
Щоб до небес щасливих
Хоча б на мить підняв
І взяв мене з собою
В той край, де не бував.

* * *

Тенета з хитрощів, принад
На всіх шляхах ретельно розставляла,
Хотіла в них тебе зловити,
Звабливим трунком нишком напоїти,
Пестливими обіймами навек приворожити,
Солодкими словами розум помутити,
І далі — душу захопити,
В полон всього тебе узяти...
Але, мабуть, перестаралася,
Коли їх ставила,—
Незчулась, як сама попалася.

* * *

Я хочу бути з тобою
Жорстокою і злою,
Бездушною, холодною,
Чужою, неприродною,
Туману непокори
На себе напустити,
Броню з брехні
Хоча б на день надіти:
Промовити, що ти —
Мені байдужий,
Що поглядом своїм
Вже більше не зворушиш...
Проте не можу —
Серце ще горить...
Боюсь я цей вогонь
Зненацька загасить.

* * *

Незнаний досі вірус у душі заповзає,
Він хоче знищить почуття
У тих, хто ще кохає,
У тих, хто вірить у добро,
Хто щастя й долю має...
Натомість сіє він у душах зло,
Лихі думки і заздрощів кубло.
І, щоб від нього захиститися,
Готова всім Богам молитися.

* * *

Коханий, милий, дорогий,
Але уже не мій...
Якщо з тобою ми зустрілись,
То так зіркам, мабуть, схотілось,
В той день чомусь їм забажалося
Іскру, що тліла, запалити,
Споріднені душі з'єднати
І спраглим від журби та самоти
По насолоди кухлику
З замріяних небес
В ту мить послати...
Але не встигли з них
Ми досхочу напитися, —
Від непогоди й вітру
Судилось їм розбитися.

КУРОРТНИЙ РОМАН

Відгукнулось наше щастя бідою,
Стала враз я зачарована журбою,
Стала враз я неначе старою,
Не судилося бути з тобою.

Розійшлися наші стежинки,
Гірко ллються додолу сльозинки,
І хоч би я раніше все знала,
Все одно б тебе я покохала.

* * *

Якщо колись ти будеш ширий,
То запроси мене на презентацію
Своїх думок й таємних поглядів,
Тоді, повір, зустрінеш ти овацію.

ВІЛЬНИЙ ПТАХ

У День Святого Валентина,
У день закоханих й кохання
Я на побачення спішила,
Забувши про усі вагання.
Спішила я і ще не знала,
Що доля пастку готувала,
У день закоханих усіх,
Коли лунав щасливий сміх, —
Та не для всіх.
Коли любові готували бенефіс,
Троянди жовті ти приніс.
Сказав, що зустріч ця остання,
Що дуже вдячний за кохання,
Однак у тебе інший шлях,
Ти вільний, просто вільний птах.
— Ну що ж, лети!
У день кохання
Зіграй мені востаннє
Мелодію кохання,
Мелодію для двох.
Мелодія кохання
Звучить для нас востаннє...
Мелодія кохання,
Яка ж вона сумна!

У день кохання
Даруєш ти мені востаннє
Мелодію прощання,
Мелодію журби.
Яка ж вона печальна
Та музика прощальна,
Розбитого кохання,
Розлуки й самоти.
— Мій вільний птах, лети!

* * *

Стомилась пильно у вікно вдивлятись,
Набридла телефону німота,
Не варто більш тебе чекати,
Ти вже не той, і я не та.

То краще вже не повертайся,
До ніжних вуст не припадай,
Себе ще, мабуть, поважаю,
Тому кажу: «Цьому вже край».

* * *

Щоб ти не казав —
Мене це вже не гріє,
Як жаль, що очі твої
Брехать не вміють...
Слова... вони пусті,
Мов той вчорашній сніг,..
Що на долонях моїх плаче,
А викликає тільки сміх.

* * *

«Я не люблю тебе», —
Прості і злі слова...
Відразу й не збагнеш.
— Вже не люблю
Й прошу:
Забудь мене ти теж.

* * *

Кохання із присмаком терну
Досить часто буває,
Кохання із присмаком терну —
Коли тебе інший кохає.
Кохання із присмаком терну —
Коли не бути разом,
Терпке водночас і звабливе,
Як молоде вино.

* * *

Дивлюсь в безкраю сіру далечінь,
В моїх очах розлуки й болю тінь,
Вогонь в моїй душі ще трішки пламеніє,
Невже тебе він більше не зігріє,
Невже оцей прадавній оберіг
Не захистить від холоду доріг...
Невже тебе я більше не зустріну,
В барвистий край надій з тобою не полину?
Сумним чолом тебе, як завше, не торкнуся,
Із вуст палких натхненням не нап'юся...
Лиш думка зникає і знов вирина:
Вмирає кохання — згасає життя.

* * *

Ось і минув
Ще один день,
День без тебе,
День, наповнений
Чеканням,
Думками,
Любов'ю до тебе...
Ми підганяємо час
До бажаної зустрічі
І шкодуємо,
Що летить
Надто швидко,
Забираючи у вічність
Нашу молодість.

* * *

Прийди до мене, мій коханий,
Прийди до мене й подивись:
Ти мій, ти, як завжди, жаданий,
Ти мій, як цей осінній лист,
Як цей вже безнадійний смуток
З країн казкових незабудок,
З країн, де блукають стежини
Надії і віри,
Кохання і злуки,
Прощання і муки...
Стежини — бентежать, еднають
І тут же десь швидко зникають...
Чомусь злії духи в той край не пускають.

* * *

Ти панциром жорстким накрився,
Сховався, наче равлик,
В хатинку теплу повсякчас.
Тепер тебе не досягти,
Не зрадити,
Не спокусити
І навіть не знітити,
Лишилося, либонь, забути,
Якщо десь вдасться
Серед ночі
Чар-зілля роздобути.

* * *

Ти не забудеш моїх очей,
Я не забуду наших ночей,
Яких не було...
Я не забуду
Радості й смутку
Коротких побачень,
Поспішливих обіймів,
Дотиків рук і минулої вдачі.

МОРЯКОВІ ДАЛЕКОГО ПЛАВАННЯ

Чи може бути кохана жінка печальною?

— Так, коли вона самотня.

Хіба може бути кохана жінка самотньою?

— Так, коли вона покинута.

Невже може бути кохана жінка нещасною?

— Так, коли вона в чужих обіймах.

Тому повертайся скоріше.

* * *

Не намагайся зупинити час
І в серце не пускай сльозу,
Хтось інший вирішив за нас,
Між нами хтось проклав межу.

* * *

Нічого від тебе не треба
І більше, прошу, не дзвони,
Нема в тобі більше потреби,
Нема в мене більше журби.

* * *

Спливли не день, не два,
А рік так промайнув,
Повірила тобі,
Та ти мене забув.

Нема про що тужити:
Усе колись мина,
Та що там говорити,
Слова — то лиш слова.

Не буду я ридати
Й на долю нарікать,
Є хлопців ще багато,
Їх треба чарувать.

ЗАБУДЬ МЕНЕ

Забудь мене, прошу, забудь,
Вже промайнув щасливий путь,
Забудь, прошу, моє ім'я,
Більш не прийду до тебе я.

Більш, як колись, не посміхнусь,
Руки твоєї не торкнусь,
В душі твоїй не розчинюсь,
Пробач, я вже не повернусь.

Забудь, прошу, забудь мене,
Минуло все, минуло все,
Тепер я більше не твоя,
Вже не належу тобі я.

Не клич мене, пройшов наш час,
Вогонь в душі, на жаль, погас.

* * *

Ти не герой мого роману
І навіть не антигерой.
Наніс мимохідь душевну рану,..
Скоріш її, часе, загой!

* * *

Закрию серце на замок,
А ключ навмисно загублю,
Подякую за ваш урок
І в душу більше не пушу.

* * *

Не думай про мене й не мрій,
Нових зустрічей не шукай,
Покинь примарні надії
Повернись у втрачений рай,
І безсилі ласкаві слова та благання —
Надто довгим було їх чекання...

* * *

Не линь в солодкі сни і каяття,
В минулому не знайдеш порятунку,
Лиш трохи зачекай — загиблі почуття
Відродяться в любов ще вищого гатунку.

* * *

За холодом очей,
У зимних почуттях
Ховаємо трофей —
Небезпідставний страх...
Відвертість вже не раз
Використовували,
І доброта вгиналася
Під чоботом.

ДЕПРЕСІЯ

Знову новий день. нагадує
попередній,
Кожна нова зустріч, здається, колись була,
Сірість і одноманітність
вже не викликає подиву.
Чи можна щось змінити,
нічого не бажаючи?..

* * *

Дуже болісне розставання,
І тому досить часто ми,
Переживши чи вбивши кохання,
Не бажаєм признатись собі:

Все минуло, чомусь все пройшло,
Зникло все, як зника сивий дим,..
Ні, не віриться, що могло
Все скінчитися просто нічим.

Одинока пустіє душа,
Серце крає непрошений жаль,
У минуле, де радість жила,
Кличе нас ще незнана печаль.

Ми приходим до згаслих пожарищ,
Де лишилась багаття зола,
Може є, може жевріє трохи
Й спалахне ще кохання іскра.

Вкрили сонце пречорнії хмари,
Розігнати їх духу нема,
Все згоріло, а тління — примара,
Спогад є, почуттів вже нема.

Все минуло, на жаль, так швидко,
Завинив хто, що сталося так,
Шкода як, що любов пішла
Й повернути не можна ніяк.

* * *

Все скінчилось, так і не почавшись,
Не зробив ніхто з нас перший крок.
Все незвідане десь зникло непомітно,
Як вода проходить крізь пісок.
Ми тепер сумуєм відповідно,
Інший хтось спішить на той урок...

— Може, надто тихим був дзвінок?
Може, не хотіли чути,
Йти назустріч вітру і словам,
Може, не могли збагнути,
Що та зустріч випала лиш нам.
Чи забракло сил здолати
Різні там умовності й бар'єри
І, лишивши позаду всі коливання,
Кинутись у пристрастей кар'єри.
Може, ми боялися страждання
Чи відчути знов розчарування...

Прошу, пошук здогадок облиш,
Я напевне знаю лиш:
Ми не глянули любові в очі,
Промайнули дивну зустріч,
Не пізнали ширих почуттів,

Де стрімка обіймів течія,
Нетерплячих уст тремтіння,
Двох сердець і тіл сплетіння
Не віднесло нас у вир кохання...
Не пізнали також злу годину:
Біль розлуки й гіркоту прощання,
Ревнощі і зраду — смак полину,
Комплекс весь розбитого кохання.
Ми не звідали ні щастя, ні обман,
Кожен сам, що хоче, уявляє,
Лине в свій придуманий роман...
Як спокійно, тиша та вражає,
А ілюзія — це також є обман.

Й життя, — яке одне,
Чомусь таке нудне,..
Життя тоді щось варте,
Коли його поставлено на карту.
Тому не линь в безодню мрій порожніх,
Сміливим доля допоможе,
І будуть справді інші дні:
Чудові, радісні, несхожі.
Не треба щастя шанс втрачати,
Єднання мить ту поверни,
Як треба крок зробить назустріч, —
Зроби чи допоможи мені.

* * *

Нічого між нами не було:
Не відцвіло, не відгуло
І не зів'яло,..
Не пробився
Кохання паросток.
Тому холод скоріш прожени
І весну у душу пусти!

* * *

Пришла ко мне любовь
На удивление:
Любовь — где счастья ноль,
Любовь — как искушение,
Любовь — где чаще боль,
Любовь — как поражение...
Возможно — это не любовь,
А просто наваждение.

* * *

Извини, пожалуйста,
Я не дождалась,
Синие туманы, снег,
А позже — грязь,
Долгая дорога,
Счастье позади,
Мчится круг порочный,
Как с него сойти?
Не смотри так строго,
Лучше уж прости.

* * *

Ты — мой палач и мой судья,
Стою нагая пред тобою я...
В моих глазах — немой укор,
Хочу узнать твой приговор.
Хочу узнать, чего мне ждать:
Любви иль смерти,
Казни или страсти,
Счастливой вести
Или сладкой мести...
Но равнодушье
Сильнее бьет, чем нож...
— Я не нужна тебе,
Ну что ж,
Уж лучше правда,
Чем святая ложь.

* * *

Ты мне никто —
Не муж, не друг и не любовник,
Идущий в никуда паломник.
Чего ты ищешь, что ты ждешь,
К какому храму ты идешь?..
Случайно встретились в пути,
Но, видно, нам не по пути.

УХОДЯ — УХОДИ

Подошел, обнял торопливо:
«Собирайся.., уже пора,
Уходи поскорей, не печалься,
Очень жаль, меня ждут дела...»

Ухожу я сейчас, уезжая,
Словно радуга гаснет мечта...
Я смотрю на тебя, понимая,
Что тебе я уже не нужна.

— Ухожу, ухожу, не тревожься,
В самом деле пора, тороплюсь...
Ухожу и напрасно надеюсь,
Что к тебе никогда не вернусь.

* * *

А я должна уйти
И больше не вернуться,
А я должна уйти
И горько усмехнуться.
Твоей руки своей
Мне больше не коснуться,
В туман твоих очей
Мне больше не упасть,
Позволь сказать: «Прощай,
Благодарю за страсть».

* * *

На этот раз уйду
Совсем не понарошку,
От дома своего
Ты протоптал дорожку.
А на дороге той —
Разлука и печаль,
Зовут они меня
В чужую, злую даль.

* * *

Хлопнула дверь,
Прищемила кошке хвост,
И на меня посмотрели
Не ее, а твои глаза.

* * *

Не хочется мне быть твоей проблемой,
Нелепо ждать, что, может быть, придешь,
Выходит, стала для тебя прошедшей темой,
И не спасет уже, и не согреет ложь.

* * *

Не буду свечі зажигать,
Не буду,
Не буду на тебе гадать,
Не буду,
Не буду о тебе мечтать,
Не буду
Тогда, когда меня не будет.

* * *

В моем доме — шаром покати,
В моем доме — лишь ветер и горе,
Тут давно разошлись все пути
И судьба отпросилась на волю.

* * *

Мне часто снятся не рожденные мной дети.
Они пощады просят, жить хотят,
Сквозь мглу и годы их глаза все светят
И в душу пристально глядят.

Ошибок прежних не исправить,
Пустую колыбель колышет ветер,
И оба мы за них в ответе,
Пока живем на этом свете.

Ты просто где-то промолчал,
А я любовь не защитила,
И рухнул мир, и задрожал,
Когда ребенка я убила.

Теперь, увы, не воскресить
И не вернуть того, что было,
Все чаще детский смех звенит,
Как будто колокол по сыну.

* * *

Уходить в нікуда
Мой опоздавший поезд,
И спрыгнуть на ходу
Успею или нет,
Нет времени решать,
Хочу я или нет,
У каждого из нас
Всего один билет.
Как мало нам дано,
И много ли нам надо,
У каждого из нас
На это свой ответ.
Из тупика нет выхода —
Не попадай туда,
Никто там не поможет,
Ведь ты теперь одна.
Но скрежет тормозов
Вернет меня, быть может,
У каждого из нас
Всегда чего-то нет.
Так что же я могу:
Предательство простить,
О прошлом позабыть,
Вот только ли хочу.

Так что же я хочу?
Надеяться и жить,
Смеяться и любить,
Вот только ли смогу.
Уходит без меня
Мой опустевший поезд,
Запрыгнуть на ходу
Сил хватит или нет,
Где нужный путь лежит,
Где правильный ответ...
Найду я или нет?
У каждого из нас
Всего один билет,
Счастливый или нет.

МОРЕ ЖИТТЯ

Кажуть життя — як море,
Як море — воно грайливе,
Як море — воно бурхливе,
Як море — воно примхливе.
Буває спокійне і гнівне,
Буває штормить і гойдає,
А потім на гребінь успіху
Раптом тебе викидає,
А буває несе невідомо куди,
І де берег — не знаєш,
І як до нього доплисти,
А іноді всміхнеться й дарує удачу,
Палке кохання, радість побачень,
А потім зненацька все змиє ущент,
І знов ти чекаєш щасливий момент...
Одному, кажуть, море життя
Перейти дуже важко,
Рушаймо разом —
Не буде так тяжко.

* * *

Яскравий Місяць
Тихо загляда
Через причинене вікно,
Здаля космічними руками
Дбайливо він вкрива
Сумне, зажурене чоло,
Здається, він лагідно обгорта
Нічним дивним сянням
Тужливі, пекучі думки,
Неначе холодним промінням
Хоче легенько розвіяти
Душі непрошені сутінки,
Неначе хоче мені сказати:
Не журись, спи спокійно,
Що було — те пройшло,
Не картай себе марно,
Ніч мине і ранком
Буде все по-іншому й гарно.

* * *

Урешті-решт усе колись минеться—
І біль, і спомин, і любов,
Та поки серце твоє б'ється,
Вирує, клекотить гаряча кров,
Не треба марно час втрачати,
Гадаючи, чи варто це, чи ні,
Якщо прийшла пора кохати —
Кохай і не кажи любові «ні».

* * *

Видніються сині гори,
Авто безшумно летить.
Серце віщує: скоро
Буде щаслива мить.

Схиляють віти смереки,
Струмок з-за гори визира,
Така вже близька і далека
Стелиться рідна земля.

* * *

Б. Я.

Припасти до землі,
До рідного порога,
Напитися води
І мовити: «Прощай»,
Прощай мені, мій край,
Рушаю знов в дорогу,
З собою заберу
Твій біль й твою тривогу.
Матусю, не тужи,
Не клич, прошу, й не плач,
У путь благослови,
А ще за все пробач.

* * *

Художниці Тетяні Чуприніній

Те, що ви малюєте, —
Витвори космічні,
Витвори печалі,
Чудеса магічні.
В них краса і мрія,
В них співа весна,
Музика природи
Й вічності луна.
Взявши пензлик в руку,
Легко і прозоро
То малює серце,
То малює доля.
І з глибин душевних
Лине і манить
Чистий й загадковий
Незбагнений світ.

* * *

*Останньому приватному
будинку на Позняках*

Вода все ближче підступа,
Позносили маєтки,
Усіх повідселяли...
Лише одна хатинка
Пручається, не хоче зникнути
У наливних пісках.
Хоча вже трактор трощить стіни
Й зліта старий, потертий дах,
А шибки, як ті очі,
Вони вмирать не хочуть,
Вони кричать, хриплять, шепочуть
І віддзеркалюють поріг —
Пройшли тут сотні босих ніг,
Тут перехрестя всіх доріг,
Притулок доль і мрій,
Дитинства й втрачених надій...

Жили колись тут батько й мати,
Всього в житті було багато,
Бувало, плакали й сміялись,
І ми з тобою тут побрались,

Були щасливі і кохались,
Та хата, наче оберіг,
А я стояв, дививсь...
І врятувать її уже не міг.
1995

* * *

Від себе не сховаєшся
І не втечеш,
Можливо, тимчасову
Схованку знайдеш,
Відмежувавшись і
Сховавшись за потрібними словами
(Так вимагає час),—
Та доля інший вибір визначає,
Лишивши рятівного кола нас.

* * *

Шляхетність — що це?
Мало, хто знає.
Шляхетності, панове,
Нам не вистачає.
«Шляхетний чоловік»,
«Шляхетна жінка» —
Це не ярлик,
А вища є оцінка.

* * *

Найгірше, коли гвалтують душу,
Коли принижують й примушують,
І ти — уже не ти, а невідомо хто,
Розчавлений, спаплюжений, ти — вже ніхто.

* * *

Доволі з нас порожніх слів,
Доволі і фальшивих обіцянок,
Вогнем пече брехливий спів,
І знов втіка щасливий ранок.

* * *

Колись були ми «малоросами»,
Пізніш — «совками»,
Тепер вже «новоукраїнці»
Снують між батраками.
То де ж ви, щирі українці,
Нужденна націє моя,
Коли ж проб'ються гідність й сила,
Які здолають в нас раба?!

* * *

Краплинки долі
Блукають в полі,
Коли ж з'єднаються
В одну?
Значну, величну
Долю-волю,
Тоді я в ній
Себе знайду.

* * *

Далека дорога, потяг воркоче,
Ллється розмова під стукіт коліс,
Ти історій моїх вже не хочеш,
Довіри й відвертості теж.
Це лиш сповідь душі мимоволі,
Яка час від часу болить,
За віконцем несеться доля,
Може вдасться її приручить.

* * *

Ці вірші вийшли із джерел душі,
Їх, як дітей, у світ пускаю,
Нехай ідуть, крокують по землі
І душі інші зустрічають.

Зміст

Олена Рог. Передмова	3
Ділова жінка	5
«Я — просто селянка»	7
«Коли тебе побачила»	8
Весняна пісня	9
«Я п'яна від кохання»	10
«Покохала тебе до нестями»	11
«Повір, не варто ревнувати»	11
«Не питай мене, що було»	12
«Думати про тебе»	12
Непрохане кохання	13
«Я можу бути різною»	15
«Дуже хочу тебе кохати»	16
«Хотіла б до плеча твого»	17
Осіній мотив	18
«Зграя птахів над містом кружляла»	19
«Осіній дощ змива надії марний сон»	20
Заборонена жінка	21
«Він мене обіймає»	22
«Мій лицарю»	23
«Вітер в обличчя»	24
«Він так хотів, щоб я пішла»	25
«Не можу я примусити»	26
«Тенета з хитроців, принад»	27
«Я хочу бути з тобою»	28
«Незнаний досі вірус у душі заповзає»	29
«Коханий, милий, дорогий»	30
Курортний роман	31
«Якщо колись ти будеш щирий»	32
Вільний птах	33
«Стомилась пильно у вікно вдивлятися»	35
«Щоб ти не казав»	36
«Я не люблю тебе»	37
«Кохання з присмаком терену»	38
«Дивлюсь в безкраю сіру далечінь»	39
«Ось і минув»	40
«Прийди до мене, мій коханий»	41
«Ти панциром жорстким накрився»	42
«Ти не забудеш моїх очей»	43
Морякові далекого плавання	44

«Не намагайся зупинити час...»	45
«Нічого від тебе не треба...»	45
«Спливай не день, не два...»	46
Забудь мене	47
«Ти не герой мого роману...»	48
«Закрию серце на замок...»	48
«Не думай про мене й не мрій...»	49
«Не лий в солодкі сни і каяття...»	49
«За холодом очей...»	50
Депресія	51
«Дуже болісне розставання...»	52
«Все скінчилось, так і не почавшись...»	54
«Нічого між нами не було...»	56
«Пришла ко мне любовь...»	57
«Извини, пожалуйста...»	58
«Ты — мой палач и мой судья...»	59
«Ты мне никто...»	60
Уходя — уходи	61
«А я должна уйти...»	62
«На этот раз уйду...»	63
«Хлопнула дверь...»	63
«Не хочется мне быть твоей проблемой...»	64
«Не буду свечи зажигать...»	65
«В моем доме — шаром покати...»	66
«Мне часто снятся...»	67
«Уходит в никуда...»	68
Море життя	70
«Яскравий Місяць...»	71
«Урешті-решт усе колись минеться...»	72
«Видніються сині гори...»	73
«Припасти до землі...»	74
«Те, що ви малюєте...»	75
«Вода все ближче підступа...»	76
«Від себе не сховаєшся...»	78
«Шляхетність — що це?..»	79
«Найгірше, коли гвалтують душу...»	80
«Доволі з нас порожніх слів...»	81
«Колись були ми «малоросами»...»	82
«Крапаинки долі...»	83
«Далека дорога, потяг воркоче...»	84
«Ці вірші вийшли із джерел душі...»	85

Літературно-художнє видання

ДОБКО ТЕТЯНА ВАСИЛІВНА

Непрохане кохання

Лірика

Редактор *О. П. Веремійчук*

Коректор *Т. О. Северина*

Підписано до друку 21.06.99. Формат 70×100¹/32.
Папір офсетний №1. Гарнітура Таймс. Друк офсетний.
Умовн. друк. арк. 3,54. Обл.-вид. арк. 3,89.
Наклад 400 прим. Зам. №

Видавництво імені Олени Теліги
Реєстраційне свідоцтво № 21638468, видане 15.02.95.
252010 Київ, 10, вул. Січневого повстання, 6.